

Kultusminister har modsat sig Ændringer i en saadan reaktionær Aand, med en saadan Tendens, at Lovforslaget vilde forvandles. Vi stole da ogsaa paa, at han paa Sagens kommende Stadier vil modsætte sig alle Ændringer af den Art. Skulde der komme saadanne til, maa vi selvfølgelig stemme mod Lovforslaget, hvad vi ogsaa i Udvalget have bebudet, og jeg kan tilføje, Lovforslaget taaler ikke nogen Ændring i reaktionær Retning.

Der har været ført en ganske mærkelig Diskussion i en stor Del af Pressen ogsaa i den tidligere Kultusminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), nærtstående Presse om det ærede Medlems Stilling til Kirkeforfatningen. Man har hævdet, at han ligesaa lidt som den nuværende Kultusminister er Tilhænger af en Kirkeforfatning. Det forekommer mig at være en højst besynderlig Diskussion, men det kan have sin Betydning at fastslaa Kendsgerningerne i denne Sag, og jeg skal tillade mig at gøre det ganske kort; det kan gøres med et Par Citater.

Da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Efteraaret 1900 første Gang forelagde sit Forslag om Menighedsraad, erklærede han udtrykkelig — det staar i Rigsdagstidenden for 27. Oktober 1900 —, at det var Begyndelsen til en Kirkeforfatning, at det netop fremsattes som Begyndelsen dertil. Det ærede Medlem udviklede, hvad Grundlovens Mening efter hans Opfattelse var, hvori han er ganske i Strid med min Opfattelse og sikkert ogsaa med den nuværende Kultusministers. Det ærede Medlem sagde den Gang: „Vil man nu spørge: Er man da rent gaaet bort fra den Tanke, at Kirken skulde have en Repræsentation, vil jeg sige, at den Tanke tror jeg slet ikke, man er kommen bort fra. Jeg tror endnu, at den almindelige Mening er den, at Kirken maa have en Repræsentation; men jeg tror ikke, at den Betragtning er almindelig længere, at det, man først skal skride til, er at give Folkekirken en Repræsentation. Jeg tror, det er noget, der ligger længere ude i Tiden, og det, der først maa ske, er at gøre Sognemenighedernes Medlemmer mere interesserede i den kirkelige Tilstand, end de i Virkeligheden ere nu, maa det saa, at de tage sig mere af Kirkens Sager end hidtil og faa mere Samfølelse med hinanden. Saa er der lagt et Grundlag for, at Folkekirken kan naa til at faa sin egen Repræsentation, som jeg mener, den maa have.“ De Udtalelser ere ikke til at tage

fejll af. Det ærede Medlem fortsætter saa: „Men for at naa dertil maa man underbygge den Tilstand, som man saaledes ønsker, og dertil sigter det Forslag, jeg herved har den Ære at indbringe.“ Altsaa hans Forslag om Menighedsraad er Grundlaget for en senere repræsentativ Kirkeforfatning. Det samme gentager det ærede Medlem fra Ringkøbing Aaret efter, da han som Kultusminister talte for sit omarbejdede Forslag om Menighedsraad, da sagde han — det findes i Tidenden for 1901—02, Folketingstidende Sp. 786: „Naar Paragraffen“ — det er Grundlovens § 75 — „fik den Form fra Grundlovsfædrenes Side, havde man den Gang sikkert fra alle Sider den Opfattelse, at Medlemmerne af vor Folkekirke skulde have Indflydelse paa Kirkens Styrelse, med andre Ord, at Forfatningen for Folkekirken skulde være repræsentativ, at det var Maalet, man skulde arbejde hen til. En Gennemførelse af dette Maal vil sikkert være til Gavn for den danske Folkekirke.“ Altsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing hævder en saadan repræsentativ Overbygning over Menighedsraadet til Gavn for den danske Folkekirke, medens den nuværende Kultusminister endnu saa sent som i Gaar hævdede med stor Styrke, at en saadan Forfatning vilde være splittende og svækkende for Folkekirken. Vi se ligeledes, at denne diametrale Modsætning ogsaa har givet sig til Kende i mange Enkeltheder af det foreliggende Lovforslag.

Endelig skal jeg henvise — jeg gør det som sagt væsentligt for at standse den fuldkommen taabelige og unyttige Diskussion i Pressen, thi der kan slet ikke være Tvivl om dette Forhold, Rigsdagstidenden viser det altfor klart — til den Skrivelse, den daværende Kultusminister i 1904 sendte til det kirkelige Udvalg, en meget udførlig Skrivelse, angaaende de Op-gaver, som det kirkelige Udvalg efter Loven og efter Kultusministeriets Mening skulde tage sig af. I denne Skrivelse, undertegnet J. C. Christensen, findes følgende Ord: „Naar Ministeriet har ment at burde gøre Begyndelsen“ — Begyndelsen til en Kirkeforfatning efter Grundlovens § 75, som tidligere omtalt i Skrivelsen „med Loven om Menighedsraad, er Grund- hertil den, at det var paa dette Punkt, Bristen i Øjeblikket maatte siges at være størst.“... Saa fortsættes senere: „En yderligere Grund for Ministeriet til paa den kirkelige Lovgivnings Omraade at gøre Begyndelsen med Menighedsraadens Ind-